

Eit eg

Tilgje meg.

Ei mor

Kva?

Eit eg

De må tilgje meg.

Ei syster

Tilgje deg?

Eit eg

Eg forsvann i stad. For ei lita stund. Eg kørde av garde, men eg kom ikkje lenger enn nokre mil, før eg snudde. Eg tenkte: Eg kan ikkje berre reisa utan å gje dei eit ord. Men eg kjem til å forsvinna no, etter dette. Eg er her berre for å seia ha det, og så forsvinn eg.

Ein nabo

Kva meiner du?

Ei enke

Korleis forsvinna?

Eit eg

Forsvinna, berre. For ei tid. Koma meg vekk. Kutta banda.

Ein nabo

Forsvinna?

Ei mor

Son min snakkar til meg. Til oss. Meg og syster si.

Ein nabo

Orsak.

Ei mor

Kan de gå?

Ein nabo

Kva?

Ei mor

No med det same.

Berre gå.

Ei enke

Men me skal jo ...

Ei mor

Lat oss få vera i fred!

Ei enke

Men ...

Ei mor

Ha deg vekk! Ha dykk vekk alle saman!

Ein farlaus

Ja, ja, klart det. Me skal gå no, me.

Ei mor

Forsvinn! Forsvinn!

**EIN NABO, EI EKSKONE, EI ENKE, EIN FARLAUS og EIN ANNAN
FARLAUS går.**

Eit eg

Eg må finna meg ein stad der eg ikkje er heilt meg sjølv. Eller
der eg er meg utan alt mitt. Utan namnet mitt. Der eg berre
er.

Eg veit ikkje. Eg må berre vekk.

Ei mor

Utan namnet ditt?

Eit eg

Berre byrja på nytt. Heilt på nytt.

Ei mor

Det fine namnet ditt. Dei fine namna dykkar. Som eg fann opp.
Dei unike namna.

Aksle. Aksle.

Eit eg

Eg veit ikkje.

Berre byrja på nytt, på einkvan måte.

Ei syster

Du veit ikkje?

Eit eg

Nei.

Ei syster

Du kan ikkje sitja her og seia til meg, syster di, at du ikkje veit kvifor du vil kutta banda og finna deg ein stad der du ikkje er deg sjølv slik du er no! Om du ikkje har noko betre svar, nokre tankar om kva dette er, kva desse kjenslene kjem av, så slepper eg deg ikkje av syne før dette er over og du er deg sjølv att. Då set eg meg på deg, då klistrar eg meg til deg og følgjer kvart eit steg du tar, til du har funne det svaret.

Ei mor

Kva er det som har hendt?

Eit eg

Ikkje noko.

Ei mor

Du kan ikkje berre seia: Ikkje noko. Du må snakka med oss.

Med meg.

Du er barnet mitt. Det vesle barnet mitt.

Eit eg

Du er mor mi. Den gode mora mi.

Ei mor

Kva kan eg gjera?

Eit eg

Inkje.

Det er ikkje noko du kan gjera, mamma.

Og eg døyr ikkje. Det er ikkje ei slik forsvinning. Eg tek berre ein pause.

Eit avbrot.

Ei syster

Det er ikkje noko som heiter avbrot i ein familie. Mellom sysken. Eg er kjøtet ditt, blodet ditt, lekamen din! Me tek ikkje avbrot frå kvarandre.

Eg set meg på deg.

Ei mor

Det er ikkje noko som heiter ein pause mellom mor og son.

Eit eg

Eg har ofte pausar. Frå David. Frå dykk. Frå vener. Frå meg sjølv. De veit det berre ikkje. Eg veit det knapt sjølv, at det er det som skjer. Når det skjer. Men eg kjenner det att etter ei stund. No har eg hatt ein pause, tenkjer eg.

Ei syster

Det vert ingen slik pause no.

Eit eg

Det må de gje meg.

Det skuldar de meg.

Ei mor

Skuldar deg?

Eit eg

Eg kunne berre ha reist. Eg hadde reist. Eg visste at de sat her, eg køyrde forbi oppe på vegen, eg køyrde langt, men eg stogga, eg vart ståande på ein rasteplass og tenkja, eg kan ikkje berre lata dei sitja der i uvisse, tenkte eg, og eg snudde, eg kom attende for å seia ha det, for å sjå dykk ein siste gong. Ein siste gong no, på lenge.

Stilt.

Ei mor

Vera vekke ei stund, ei lang stund, kanskje, til du ikkje lenger har dei same kjenslene om å trekkja deg attende, koma deg vekk, sjå deg sjølv med nye auge?

Eit eg

Ja.

Slik. Nett slik.

Sjå meg sjølv på nytt.

Ei syster

Kva seier David?

Eit eg

Eg klarte ikkje seia det til han.

Ei syster

Veit han det ikkje enno?

Eit eg

Han ville berre prøvt å få meg på betre tankar.

Han hadde sagt: Ikkje reis. Han hadde sagt: Du må ikkje reisa frå meg. Han hadde sagt: Du må ikkje øydeleggja alt. Han hadde sagt: Om du fer no, så er eg ikkje her for deg når du kjem attende.

Ei syster

Men du dreg likevel? Du er villig til å setja alt over styr?

Ei mor

Ikkje mas på han!

Eit eg

Eg må berre vera ... meg ... ei stund. Berre meg.

Ei syster

Du må jo seia det til David!

Eit eg

Ja. Eg skal seia det. Eg skal melda han så fort eg har kome meg vekk.

Ei syster

Du må seia det med det same! Du seier det jo sjølv. Han vil få deg på betre tankar.

Eit eg

Kanskje den beste tanken er den ingen likar.

Stilt.

Ei mor

Du døyr ikkje.

Du døyr ikkje.

Stilt.

Eg er ei slik mor som gjev borna mine rom når dei treng det.

Eg har alltid vore ei slik mor.

Eg har ikkje sett grenser berre for å setja grenser.

Stilt.

Eg har vore ei god mor.

Det er ikkje så lett å seia det om seg sjølv, men eg seier det.

Eg har kanskje vore ei betre mor for son min enn for dotter mi, men ei god nok mor for dykk båe.

Stilt.

Ei syster

Eg er redd for deg, Aksle.

Eg er redd.

Eg kjem til å gå i redsle heilt til du kjem attende.

Stilt.

Er du redd?

Eit eg

Berre denne kjensla av at eg alltid vil vera ein annan stad enn der eg er.

Ei mor

Aksle ...

Eit eg

Om eg er ein stad, er eg der ikkje heilt. Sjølv om eg er der lenge, i vekevis, kanskje, ja, sjølv om det er der eg bur, der eg alltid er, så er eg der ikkje med heile meg.

Ei mor

Guten min ...

Eit eg

Men ein annan stad.

Stilt.

Med menneske òg.

Ei mor

Kva?

Eit eg

Øg saman med menneske. Når eg er med nokon, sit med nokon, gjer noko kjekt saman med ... nokon.

Folk eg likar.

Eg er der ikkje heilt.

Ei syster

No?

Eit eg

Nei, ikkje no.

Eller no, ja. Ein del av meg er alt på veg.

Stilt.

Ei mor

Berre reis.

Ei syster

Kva meiner du?

Ei mor

Han veit sjølv kva han treng.

Kven er me til å seia at han ikkje skal høyra på si eiga røyst?

Om han berre lovar meg at han er forsiktig. Om han lovar meg at han kjem attende. Om han lovar meg at han ikkje skal døy.

Lovar du meg å vera forsiktig? Lovar du å koma attende? Lovar du meg ikkje å døy?

Eit eg

Eg lovar ikkje å døy.

Ei syster

Det kan du ikkje lova.

Eit eg

Eg lovar ikkje å døy før eg døyr.

Ei mor

Ikkje for di eiga hand?

Eit eg

Eg lovar.

Stilt.

Eg vert sitjande her, eg. Ei lita stund, berre, før eg fer.

Åleine.

Ei mor

Ja.

Ja ...

Me går, me då?

Eit eg

Ja. Ja, fint.

Takk.

Ei syster

Eg er redd for deg.

Ei mor

Det kjem til å enda godt.

Det har ikkje noko med døden å gjera, dette.

EI MOR og EI SYSTER går. EIT EG sit att åleine.**Eit eg**

Eg døyr ikkje.

Eg døyr ikkje.

Stilt.

Eg tenkjer ikkje: Eg skal døy.

Eg tenkjer ikkje: Eg kjem ikkje heim att.

Eg tenkjer ikkje: Eg skal aldri sjå dei meir.

Stilt.

Eg seier til meg sjølv: Eg vert ikkje borte.

Eg seier til meg sjølv: Det er ikkje slik det er.

Stilt.

Eg seier: Eg kjem attende.

Eg seier: Det er ikkje ei slik forsvinning, dette.

Eg seier: Det er ikkje ei forsvinning som ikkje endar godt.